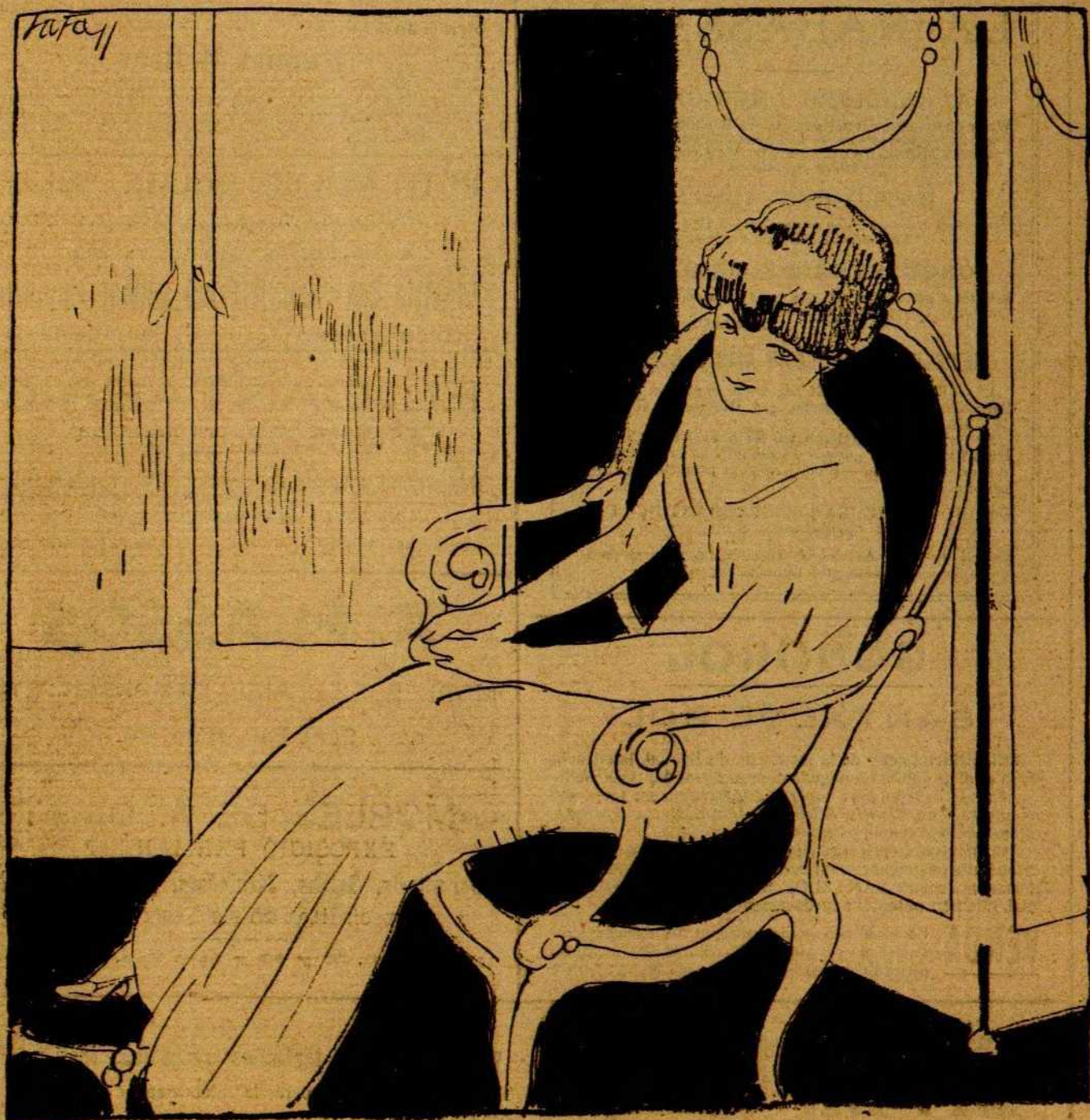

PAPITU

LA VÍCTIMA

—Ja'l tenim regidor. Are comensarà el tornar a les cinc de matinada quan s'acabin les sessions de l'Eden.

GRAN EDEN CONCERT

Musio-Hall de primer ordre
Centre de la millor societat internacional

El nou escenari instal·lat en la Gran Terrassa es una innovació modernista i una idea genial de l'Empresa que vol que l'aristocràtica concurrència no tingui els inconvenients de l'estiu

40 BELLÍSSIMES ARTISTES

Cada setmana nous debuts

ENTRADA LLIURE RESTAURANT DE 1.er ORDRE

Servei a la gran carta

Després del Concert gran ball en el hermós foyer

LA RABASSADA

ATRACCIONS AMERICANES

Water Chute, Scenical Railway, Alleya Bowling, Cake Walk, Casa Encantada, Palau de la Princesa, Palau de la Rissa, Pasejos y **MUSIO-HALL**.—Entrada: 0'50 ptes. amb dret a escollir una atracció.

HOTEL RESTAURANT

Overt Dia y Nit.—Cambres particulars.—Cuina de Primera.—Chef de Paris.—Servei a la carta.

ORQUESTRA DE TZIGANES

Selectes concerts tots els dies de 12 a 3 tarde, de 5 a 7, de 8 a 12 nit en la Terrassa y Saló Menjador.
Cuberts a 5 ptes. Preu fixo.

MEDIS DE COMUNICACIO AMB BARCELONA

1.º **TRANVIA DIRECTE** desde qualsevol punt de Barcelona a la Rabassada, pel Passeig de Gracia y de la Diputació.

2.º **SERVEI COMBINAT** amb el **FUNICULAR DEL TIBIDABO**, ont els automòbils de la Societat la Rabassada prenen els viatjers pera portarlos fins llurs establiments.

CASINO PARTICULAR.-RESTAURANT DE LUXE JOCS VARIS.

Castell de Focs Artificials, Il·luminació general de la muntanya amb llums de bengala.

GONOROL

SANTALOL SOL

Unic principi actiu de la Essencia de Sàndal, la eficacia de la qual ha sigut reconeguda com superior a quants medicaments s'anuncian pera curar la *Blenorragia* en totes ses manifestacions, *Cistitis*, *Albúmina*, *incontinencia d'orina* y altres. Mètode senzill y econòmic.

AVIS IMPORTANT: Pera evitar en quant siga possible que els malalts puguin ser sorpresos en sa bona fe o ignorancia, demaneu sempre **SANTALOL SOL** amb el nom **GONOROL** que hem patentat expressament pera dit objecte.

VENDA

En totes les farmacies, dirigint les demandes, reclamacions y consultes a **Farmacia SOL, Corts**, núm. 606 (cantonada a Balmes), **BARCELONA**

ALCAZAR ESPANOL

Unió, 7.—Gran Café Concert Restaurant a la carta dia y nit

Tots els dies, tarde a les 8.—Nit a les 9.—Troupe de varietés.—Sarsueletes còmic-suggestives.—Nou Cine perfeccionat Pel·lucles de la casa **Pathé Frères**.

Exiths colossals de la sarsuela burlesca:

EL TRIUNFO DE LA BELLEZA

TEATRE ARNAU :: MUSIC-HALL

Musio-Hall de Moda: Hermós foyer desde el qual es domina l'espectacle: Grans balls després de la funció

A COPS DE PUNY

se disputen les localitats en la taquilla els admiradors de l'indiscutible reina del couplet

Raquel Meller

Per ella no hi ha competència possible. Això ho demostra el públic que totes les nits omple el teatre de gom a gom per apiudria.

PETIT MOULIN ROUGE : Music-Hall

Tots els dies troupe nombrosa de Varietés y

sarsueles comiques, suggestives : Exit de la

Angelita Ero : Gentil Friné : Ideal Amparito

ENTRADA LLIURE

BUTACA GRATIS

EL CANTÁBRIC

CARRER DE SANTA AGNA, 24

Degustació y Venda de

Ostras, Percebes, Cupinyes, Dàtils
Peus-de-Cabrit, Tallerines, Crancs de
riu y de mar vius y cuits, Anguilles fines de Bilbao, etc.

OBERT DIA Y NIT

SERVEI A DOMICILI

A PLASSOS

MOBLES. SILLERIES. LAMPARES. ETC.

Sant Pau, núm. 54

MOBLES DE A. DIRAT

EXPOSICIÓ PERMANENT

**Dormitoris, Salons, Menjadors, Despatxos, & &
Especialitat en els d'estil anglés**

Mendizábal, 28 y 30 y Sant Pau, 50, 52, 54

Dr. M. Camps

Fusteria, 2 y 4, 1.º

(Entre Plassa Antoni Lopez y carrer Ample)

Vies urinarles. - Malalties secretes. - Matriu

Tractament especial pera la blenorragia crònica.—
Aplicació del 606.

Consulta de 11 a 1 y de 3 a 5.—Econòmica de
7 a 9 nit.

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ. Palau, 33

Hores de llà i y de 6 a 8

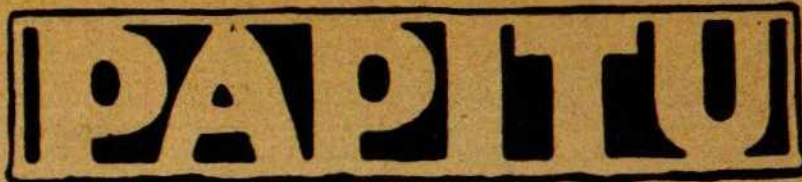
PREUS DE SUSCRIPCIÓ

ESPANYA, trimestre Ptes. 2

ESTRANGER Ptes. 3

Page anticipat

Dels treballs publicats en son responsables els seus autors.—No's tornen els originals.

Historia d'un home que's vengué l'ànima a Deu y la d'un seu company.

Vostès, com un servidor y com la mama y els demás ciutadans de Barcelona, estaràn contormes amb que això es terra perduda y que ja no resten ni creencies, ni principis, ni religió. Però, encare no ho saben tot.

Sembla, y sembla natural, que d'un terror perdut, com de tota cosa perduda, ne tregui profit algú; dels ermots se'n aprofiten en primer terme les cabres y ovelles, en segon terme els pastors que no's veuen obligats a portar les bestioletes al bosc y en tercer els comparets qui sempre troven qualche rabassa pera cremar a la llar, rabassa la flama de la qual es més que alegre, ja que no costa cap diner. Y com dels ermots, de lo demás, exceptuant la nostra ciutat de Barcelona.

Perduda es avui del tot la nostra ciutat; en els primers temps de la seva perdició, se'n aprofità, com es natural, el senyor Llucifer, que agavella animetes y més animetes catalanes de soca y arrel que cremen com palla en les calderes den Pere Botero. Però la cosa anà tant en augment que la producció sobrepujà al consum; els diables miraren amb despreci els productes de nostra terra, y al dimoni, que compareixia amb la senalla plena d'ànimes catalanes, se'l mirava amb igual despreci que al bordegàs qu'entra a vila amb el cabacet de fems.

Això ha sigut la meua desgracia.

Llucifer, quan Barcelona era bona, soni o no soni, anava adelerat en busca de les nostres robustes animetes catalanes, però un cop perduda la ciutat, les desprecia. Avans, quan un perdulari català, com un servidor, dit sia amb perdó, se trovava sense moneda, o volia una dòna, o desitjava ser diputat, cridava al dimoni, aquest compareixia y a cambi de l'animeta y mediant un contracte firmat amb ploma de corb y sang del interessat, l'ambició de moneda, amor o gloria veia satisfets els seus desitjos. Avui tot ha canviat, una ànima de barceloní es al infern com un quadro de l'Urgell al mercat de pintures es a dir, un valor negatiu.

Jo vaig trovarme, senyors, sense diners, estimant follament y amb unes ganes de figurar que mataven; vinga cridar al dimoni, però, ja pots cridar ous a vendre, dimoni has dit? Me semblava sentir unes veus volàtils que'm deien: «però si ja la tinc la teva ànima, ceballot! què vols que't compri?» Tant insistents devien ser aquestes veus, que fins Deu se'n va adonar y quan jo, per no se quina quina egada, demanava

alguna cosa 'al àngel de les tenebres amb la garantia del meu esperit, va compareixem un enviat del senyor a ferme tractes.

Mai he enganyat a ningú; en conseqüència lo primer que vaig dir a n'aquell missatger de cap-y-ales es que la meua ànima estava hipotecada en tercer o quart grau pel senyor dels inferns.

—Rès hi fa, va respondrem. Ell, el negre, valentse de mals medis, ens pren les ànimes que més estimem, les que ja teníem com de casa. Nosaltres usarem les seves armes y portarem al Paradís als esperits que més haurien fet lluir les cavernes infernals. Què vols? diner, dones, gloria...? demana, però conta amb que aquesta vida de penes y llàgrimes es curta y que'l dia menos pensat te trovaràs devant d'una eternitat de goig y alegria.

Ail vaig firmar amb saliva dejuna el traïdor pacte; d'aleshores ensà soc un condemnat a felicitat perpètua.

Ja'n puc fer de malvestats, ja puc seduir senyores, traïr amics, fer passar moneda falsa o votar tres cops: la gloria eterna no me la quita ningú.

Y aixís estem, millor estava, are me serveix de consol un company que porta a l'esquena una historia tant molesta com la meua, un amic qui va vendre la mitat de les sensacions, un pobre xicot a qui quan se li mort el pare no més te pena com si se li morís un oncle, que quan menja perdiu no més li dona el gust de menjar colom, que quan va de còs es com si orinés, que quan se mori serà com si estigués malalt, etc.

Es un altre historia llarga y trista la del meu amic. La deixarem per demà.

MONI.

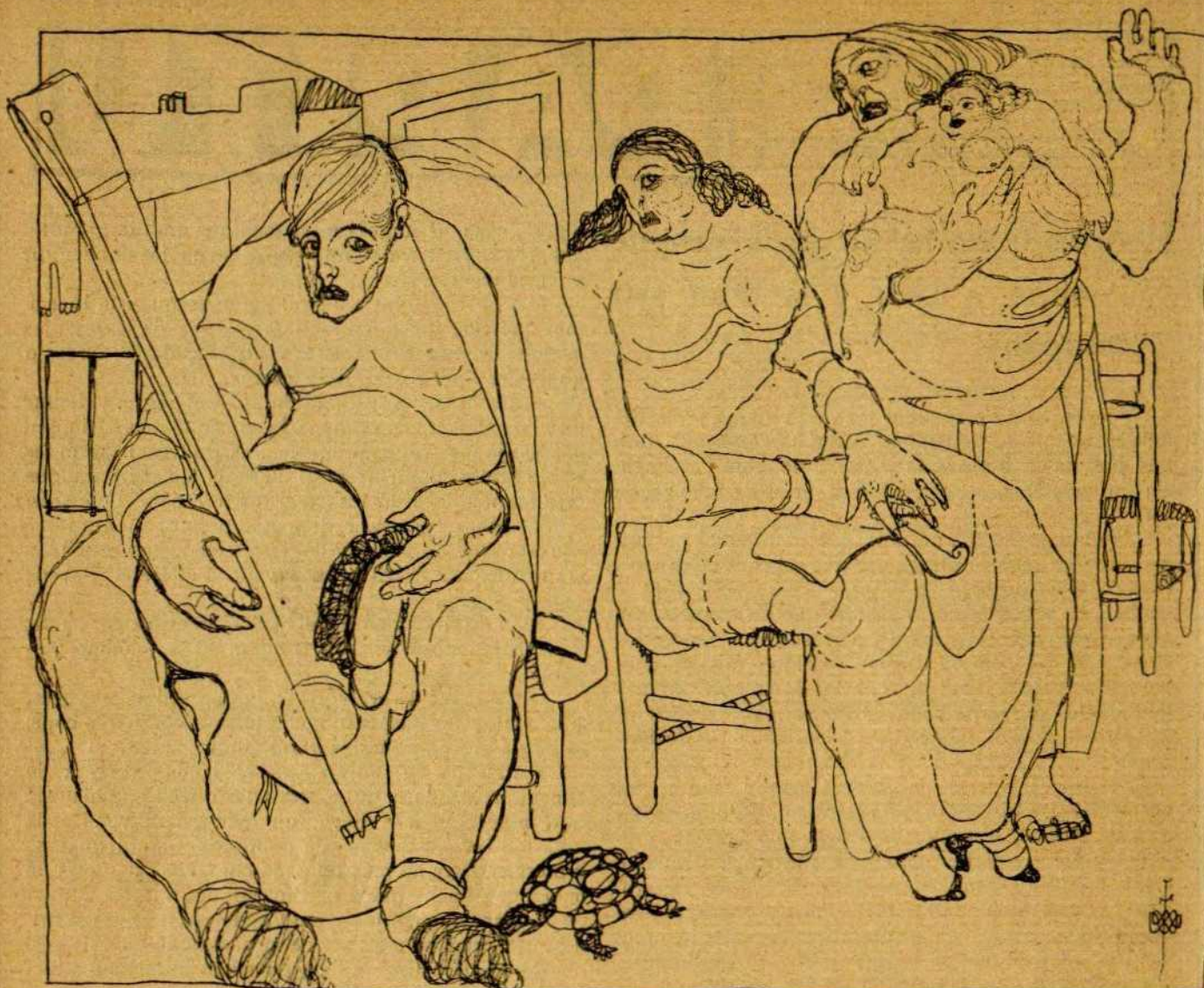
El bon elector

DESPRÉS de les mil y una experiencies guanyades amb mitja dotzena de votacions municipals, el bon elector que vota dematí y no fa rodes pel partit contrari, entra al col·legi, aont els diferents repartidors dels diferents partits polítics, amb les candidatures a la ma, reparteixen entre'ls votants les paperetes que han d'introduir a l'urna els noms dels concellers.

El bon elector, al veure tantes mans que li allarguen la candidatura, pren la primera que li donen y quan els repartidors d'altres partits li ofereixen la seva, ell, apartantlos amb un gest d'home que va per feina diu:

—Es igual, es igual, ja tinc aquesta.

La mare: — Ja es prou que sempre estigueu com gat y gos.
— Oh! y total per que li he dit fill de mala mare!

Les memories d'un "corrido"

VN servidor de vostès, s'honra ja fa temps amb l'amistat que li brinda un senyor molt conegut a Barcelona, que's pot dir que ha sigut, y encara continúa sent, un dels homes més *corridos* que ha conegut la nostra ciutat d'uns quants anys a la nostra part.

Sí senyors, sí, un *del*s més *corridos* per no dir *el* més, y això que aquí en lo tocant aquest rengló, estem curats de sustos, doncs ja es sabut que'l barceloní en general desde divuit fins a seixanta anys, sembla no tenir altra missió, que deixar enrera al *Marqués de Priola*, a *D. Juan Tenorio*, al *Duc de Morny* y altres *corridos* llegendaris.

Com el vareig conèixer? — Per casualitat.

Una tarde d'hivern que pluvia a bots y barrals me

vareig aixoplugar al *Lyon d'Or*. Devien ser les sis y en aquella hora el *café* està sempre desert. A la sala gran no hi havia més que l'*Aguado* (l'*abocador*) fent xerrameca amb l'*ostraire* assentada sota d'aquell llibre de chor que per comtes de versets y salms porta escrit amb ortografia fantasista: *Escalops de van saus tomate, Bouillabess*, etc., etc. — Vareig entaularme al costat de la polsosa xemaneia y un cop la consumació al devant y, per fer temps, doncs l'aigua seguit caient per l'amor de Deu, vareig comensar a passar revista a les parets y objectes que'm voltaven y que tots els de la nostra generació coneixem ja d'esma, desde aquell guerrer aixancarrat y garrell que hi ha al recó de la dreta, fins al carretó del *roast-beef*. La poca llum, la velluria de tots aquells trastos, el mal temps, en fi, una serie de petits no rès, semblava que s'ajuntaven per fer més ensopida y melancòlica aquella caiguda de tarde.

De prompte, se sentí entre'l xipolleig de l'aigua de fora, el picarol d'un cotxe de cassino.

El dringar del picarol s'aturà de sobte y al cap d'un moment entrà, junt amb una bufada de vent humit, un home alt ben plantat recobert de cap a peus per un levitón, un gran *foulard* blau fosc amb *topos* blancs voltantli el coll y segantli les orelles, hongo fort negre, guants de gamusa clapejats per l'aigua y els pantalons arremangats. Mastegava un puro y amb un mocador molt fi anava aixugant un monocle montat amb concha.

Al entrar, l'Aguado s'aixecà y'l saludà respectuós y familiarment com un parroquià d'importancia, dient-li *vaya con Dios D. Arturo!* L'Aguado lo mateix diu *vaya con Dios* al que arriba que al que s'envà. — L'anomenat saludà amb la ma y vingué a seure a la taula del costat meu. El cambrer s'hi acostà y ell li preguntà baixet: *ha venido?* (aquí un guinyo amb l'ull). El cambrer — *No señor, pero quisás en el mostrador habrá algo... si el señor desea?* — Ell (impacient) *si vaya* y mentrestant comensà a tamborinejar nerviós al damunt de la taula amb els dits. Tornà desseguida l'Aguado contestant: *No hay nada D. Arturo!* D. Arturo feu un gesto d'impaciencia y al fi tregué'l rellotge (un rellotge d'or extra plà sense cadena y amb una anella d'aont penjaven cinc o sis *bibelots* de dona: un tretze d'or, una *made Fathima*, un geperut d'or també, etc., etc. Se'l mirà y amb una ganyota se'l tornà a ficar a la butxaca. Demanà aleshores un thè y una llimona y recado d'escriure. Mentres esperava que li portessin lo demanat mirà distretament cap a mi y'm va dirigir una semblansa de saludo com acostuma a vegades a ferse amb certes cares que encara que no les coneixi un sab que no li son desconegudes dei tot, sigui per haverles trovat en certs indrets o per una estranya simpatia de gustos. — Li vaig retornar el seu saludo, doncs jo sí que'l coneixia y l'admirava de lluny feia anys! — El coneixia per haverlo trovat per tot arreu aont la gent se diverteix, però aixís com jo hi anava aixís mitj d'amagat y amb por, ell en aquells llocs se coneixia que era l'amo y s'hi trobava com el peix a l'aigua. L'admirava, doncs per mi ell realisava el tipu indiscutible del *Tenorio* fi de sigle XIX o principi de sigle XX. — Alt, magre, moreno, lleig, perque el *corrido* te que ser lleig, si no, no ho pot ser. El nas cantellut y el bigoti aspre, el cabell mitj rissat y clapat al mitj del cap per una calva de sabates. Els ulls verdosos y voltats d'una aureola bistrosa que li donaven un aire de cansanci a la mirada. El front arrugat per un tic nerviós que a cada punt li feia marcar la pota de gall. Les mans primes y ossos es sense més anells que un segell d'or groixudíssim. En tota la seva persona portava tant en els gestos com en la *pose*, un cert aire de fàstic barrejat am un *angel* natiu que'l feien simpàtic a pesar seu. — En el vestir era un figurín. Jo cada temporada'm quedava embadalit al veure al hivern els seus *levisacs*, *raglans*, *pitt-yacks*, *complets* y *jaqués*, a l'estiu al contemplar el devassall que lluí de pantalons de franela, de dril de *tussor* y de *turentres* com deia en Josepet Linares, un company seu molt *guasón*. No parlem dels mitjons, corbates, guants, ermilles y barrets, doncs no acabariem mai y ademés per poc que freqüentin el món tots vostès s'en recordaran.

Ell era de tots els palcos com de tots els cassinos.

No hi havia festa ni *juerga* aont no hi fos ell. Això sí, ell no freqüentava més que un cert món; el món alegre, doncs en l'altra s'hi aborria, deia ell y ademés les dones li resultaven més cares y menos divertides.

Feia alguna concessió en favor d'alguna viuda o casada molt esbogerrada, si no hi havia que temer complicacions en cas d'anar l'*asunto* malament, però res més. Ara en qüestió de *cocottes*, *entrefaillées*, *entretenidas*, *queridas*, *bailarinas*, *maturrangues*, etc., etc., demanin, no n'hi havia pas una que no'l conegués... íntimament y si per cas no era aixís, no s'havia pas perdut per culpa d'ella. — En fi, era un home excepcional, un privilegiat, un home d'aquells que'n qüestió de faldilles, no havia sentit mai un no. — Jo que sempre he sigut tímit y tafaer, qualitat y defecte que's contagien molt malament, poden contar si l'envejava y lo que hauria donat per ser com ell una sola hora y sobre tot per saber tot lo que ell devia saber! Perque calculin si'n devia saber de coses aquell home! Quin tems inagotable d'aventures, recorts, confidencies y xafarderíes!

Quan me'l vaig veure assentat tant aprop, jo tot era mirarlo de reüll y repassarlo de cap a peus, pensant al mateix temps què devia ser aquell nou *tinglado* en que's trobava engolfat? — Naturalment, allò devia ser qüestió de dones. Però de quina dona? — Y jo també me despacientava y mirava el meu rellotge y la porta y res... res venia. — Ell anava escrivint y bevent a glopets el thè amb llimona y per fi, cridant al mosso li ordenà que despesís al cotxer y telefonés al Círcol del Liceo que n'hi enviessin un altre. Mentres l'Aguado feia l'encàrrec, tornà a mirar el rellotge, sens dubte impacientat al veure l'hora que marcava, se l'acostà a l'orella, el saccejà y finalment obrí la tapa de la màquina. Mirà y donant un cop de peu a terra y amb gesto brusc, pegà una, dos, tres bufades a dintre y veient que no'n sortia, amb cuidado y amb dos dits tantejà un moment y a l'últim en tregué un cabell curt, groixut, tant rissat que semblava més aviat d'un negre que hagués sigut ros que no pas de una europea y'l llensà a terra y malhumorat s'embutxacà altra cop el rellotge. En aquell moment arrivà l'Aguado dient: *Contestan del Círculo que no hay coche.* — Aquí D. Arturo pegà una altra patada y deixà anar un renec en castellà. L'Aguado, aleshores digué *ya miraremos en la Rambla*. Però que es cas! a la Rambla, convertida en riera, no hi passava més que aigua. D. Arturo's veia que's fregia. *Tiene Vd. para-guas?* va preguntar al mosso. El pobre home's va rascar el clatell y respongué *no señor*, però de prompte se dirigí cap a l'ostraire y agafant un objecte que aquella li allargava tornà cap a la taula amb un paraiga que feia fredat. Allò era una desgracia. De cotó, marró fosc, amb cada *barnilla* que semblava una pota de llagosta y amb una cadeneteta atravesant el puny de fusta negra despintada.

D. Arturo se quedà pensatiu y trist mirant aquell paraigues de miseria, però es clar la necessitat no té lleil allargà la mà y aleshores jo vencent la timides m'aixeco, m'adelanto y anomenantlo pel seu cognom precedit del tractament de *senyor*, li allargo el que jo portava. Era paraigues anglès de cân Cuspinera regalat feia pocs dies per una tia meva. — D. Arturo'm

—No fassis compliments dòna, fes com nosaltres: pòsat com si estiguessis a casa teva.

va llensar una mirada d'agraïment que'm va fer comprendre que desde aquell dia seríem amics. De primer el refusava. *Que no consento!* — Jo: *no faltava més!* — Al últim, familiar y bon enfant me respongué en català, vaja gracies *fulano* (me sabia el nom!) y digui aont li he d'enviar aquet vespre? — Jo: de cap manera, demà vindré a recullir-lo a casa de vostè si no es molestarlo! — Que no! que sí y per fil: Gracies, y ja ho sab aquí es a casa seva, me donà la tarjeta y s'en anà després de dirme vingui demà a pendre calèl — Ja erem amics! Que'n sabria de coses! Llavors el glas quedava trencat y jo el faria enraonar.

(Se continuarà)

Lletres femenines

ESTIMAT PAPITU: Gracies —o mercès com diuen are— per l'amable hospitalitat y l'esquisida galanteria dels teus redactors. Com ho faré amb tants cors al meu servei? Si jo fos una bona noia de sa casa, jugaria maliciosament amb ells com se juga amb les

nines quan ja no es edat de jugarhi, però, perversita de mí, ja no'm fan pas ilusió aquestes coses, y devant d'un cor ardent me venen moltes ganes de riure.

Totes les filles de familia y la major part dels homes, se pensen que la perversitat es una cosa molt complicada; y jo'm meravello de que no compreguin que la perversitat es senzillament una segona part de la despreocupació. Jo'm penso ser despreocupada y les primeres llissons de despreocupació va donarmeles en el col·legi una mestra casada que's pintava molt preocupadament el llavis y ens explicava amb gran bona fè l'art de coquetjar darrera els vidres del balcó; per cert que an aquella mestra va escaparseli un dematí una gota de pintura que restà encesa prop del clotet de la bellesa y nosaltres, per avisarla, ens posàrem totes una taca de tinta en el mateix indret.

Nosaltres, les més granadetes (teníem tretze anys), aprofitaven les hores d'esbarjo en el jardí del col·legi per llegir llibres prohibits y descobrir misteris del món. Hi havia una colegiala que'm

besava els llavis. Ella fou en realitat el meu primer amor. Però, en aquells temps mateix, y en el món, el meu primer amor fou un jove que quan me pensava que'm dedicaria versos, m'inicià en un pecat, que per no comprometre y satisfer la més afina sensibilitat, vaig recomanar a les meves amigues. La colegiala va plorar gelosament fins que'ls llavis d'una altra amiga la consolaren. Jo vaig restar per algun temps fidel al pecat que consisteix en besar a l'amic y tenir d'ell besos semblants als de l'amiga. Sembla una cosa senzilla, però es un pecat; sembla que ben portat, ha de resultar un pecat igual al de les dues amigues apassionades, però jo puc afirmar que no es igual, car hi ha una petita diferencia inactiva que dona una esperança y es font de voluptat perque no la realisa.

Voldria explicarte, amic PAPITU, com vaig continuar la meua entrada victoriosa en el món y com vaig fer creure a molts que hi havien serpents al fons dels meus ulls inofensius; però, com que no voldria fadigarte, ho deixo per un altre dia. Me despediré doncs avui, tal com ho fa una amiga meua molt ilustrada. La teua amiga que ho es.

FRANCINA.

Carnet de la setmana

(Imprescindible per tot veritable llegidor del PAPITU).

Diumenge 5.—Mitins de presentació dels candidats dels diferents partits. Nosaltres, si tinguéssim de votar per simpatia de nom, no dubtaríem gens ni mica en donar el nostre vot al senyor Matons, que si al menys, aquet no resultava un bon regidor administratiu, com a producte alimentici ningú en dubtaria.—Se parla de la desaparició den Badoret Andreu. Les nenes de la vida alegre intrigadíssimes.—En compensació d'aital desaparició, veiem pels teatres al senyor Galtès, amb abric de moda.—L'André Morelli, torna de Tolosa.—A l'Eden, desmai aparató de la Lydia. *Cosas der queré.*

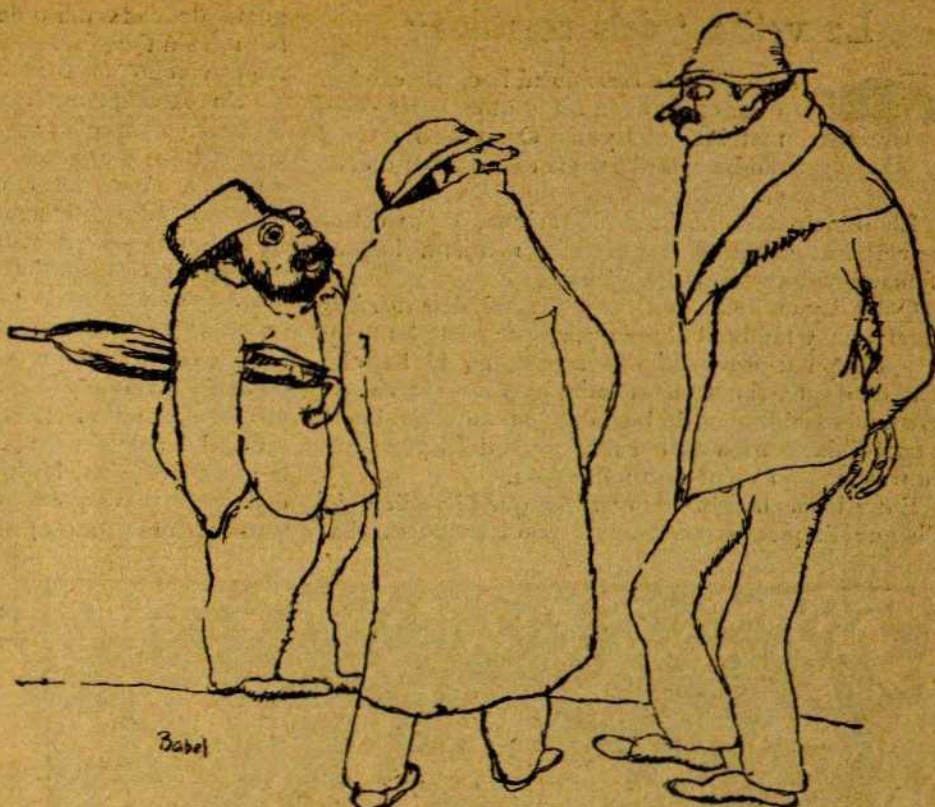
Dilluns 6.—Saludem al acaudalat escriptor Pau Turrull. S'ha emmagrit, en cambi en Bartolito Ortoll, tant serè y robust com sempre. D'això s'en diu salut.—En *Xenius*, ens descobreix en un glosari, que Don Angel Guimerà, es l'home més elegant de Barcelona. Aquet noi no té respecte a ningú.—Els del Poble, rosteixen *El Gall* avants de plomar-lo.—Els senyorets de major edat, Paquito Oller, Bosc y Alsina y Xavier Girona, s'empassen set actes del Tenorio. Cap d'ells posa en dubte, que'n qüestió de dones, Don Joan era un trunfo.

Dimars 7.—En Juanitu Macaya, té la pensada de comprar-se un barret a Londres.—Tenim molt bones notícies de la Goya y de la Paquita Escribano.—Ahl, s'en recorden d'aquells amors d'una menudeta triple de gènere menut y d'una senyorassa? Sí... Doncs van endavant. Plouen els regalos, que fa fredat. Diuen que després dels Reis, la menuda plantarà bisuteria.—La Xirgu, obté gran triomf amb la *Magda*, traduïda per l'*apoderado* den Sudermann, el cavaller Jordà.

Dimercres 8.—**GRAN ACONTEIXEMENT ARTÍSTIC.** Per motius secrets, s'han dat de baixa de la redacció del PAPITU els colossals artistes D. Manuel Humbert (a) Isaac, D. Josep Aregall (a) Jacob y don Francesc Xavier Nogués (a) Babel.

Ningú pot pensar com ho senten els que's queden.

Dijous 9.—En el «Apolo» y en el «Español» del Paralel, anuncien *Flor entre espinas* y *Espinas y flores* drames sanglants juliolencs (marca 1909). Es aquella

—Sí... es allò que diuen... Hernán Cortés no quita lo valiente...

cursilada den Martínez Sierra, que ha tingut fills. Senyors empresaris: volen un altre títol per l'istil? Tinguin: *Bacalao con espinas*.—Veiem novament, al Marquès de Premio Real, en plè vapor calenturiento. Els cubistes, li preparen una vetllada d'honor.—En comitè íntim sentim cantar, y molt bé per cert, an en Mario Cruz, xicot de gust y de partit entre les dones. Nostre amiga, Amelia Meyer, ens obsequia amb Wisky y amb uns deliciosos valsos den Fischer. Wisky Catalunya! Els valsos son bonics, encara que el pollo Buxaderas digui desdenyosament: *A mí m'en Fischer!*

Divendres 10.—Al dematí, al Passeig de Gracia, dos nois de càn Vidal y Ribas, fan corre'ls gossos amunt y avall.—A la nit, el senyoríu omple el «Romea». Funció benèfica del *Ropero de Santa Isabel*... Llorach. Les pantorrilles den Calvo, encara que molt semblantes a les nostres, tenen un gran èxit. En Bialel Canyadó, s'emociona y regala al actor castellà, un altre peto de llana. En Poveda ho telegrafia immediatament an en Morano.

Dissabte 11.—El noi Dessy y el pollo Garriles entren uns abrics que semblen gossos de Terranova.—Gran feinada d'eleccions.

La vetlla "dels corridos"

A vetlla dels *corridos* té lloc, se celebra o funciona cada nit, a altes hores de la mateixa, al Lyon d'Or o Lleó d'Or o també guardarroquia dels drames d'època.

Els principals *corridos* de Barcelona, estan vetlla que vetllaràs en aquella santa casa, menjant, bebent y fumant, voltats de dones ad hoc.

Que'l Lyon d'Or es el cap y casal dels *corridos* barcelonins y també d'algun gironí que porta lentes y ha sigut diputat provincial al seu país, no hi ha cap mena de dubte: si entreu al mingitori o reservat de qualsevol establiment de begudes, hi trovareu boles de cotó fluix, però si entreu al reservat del Lyon d'Or n'hi trovareu no boles sino una capsa.

Entre'l sens nombre de *corridos* que hi vetllen, hi ha'ls que d'aquets son consellers, menjant nostra lla-

gosta de cada dia o de cada nit o altr' hora, y celebrant les últimes sessions a la salut de la Pubilla, que molt aviat no'ls contarà entre els seus consellers.

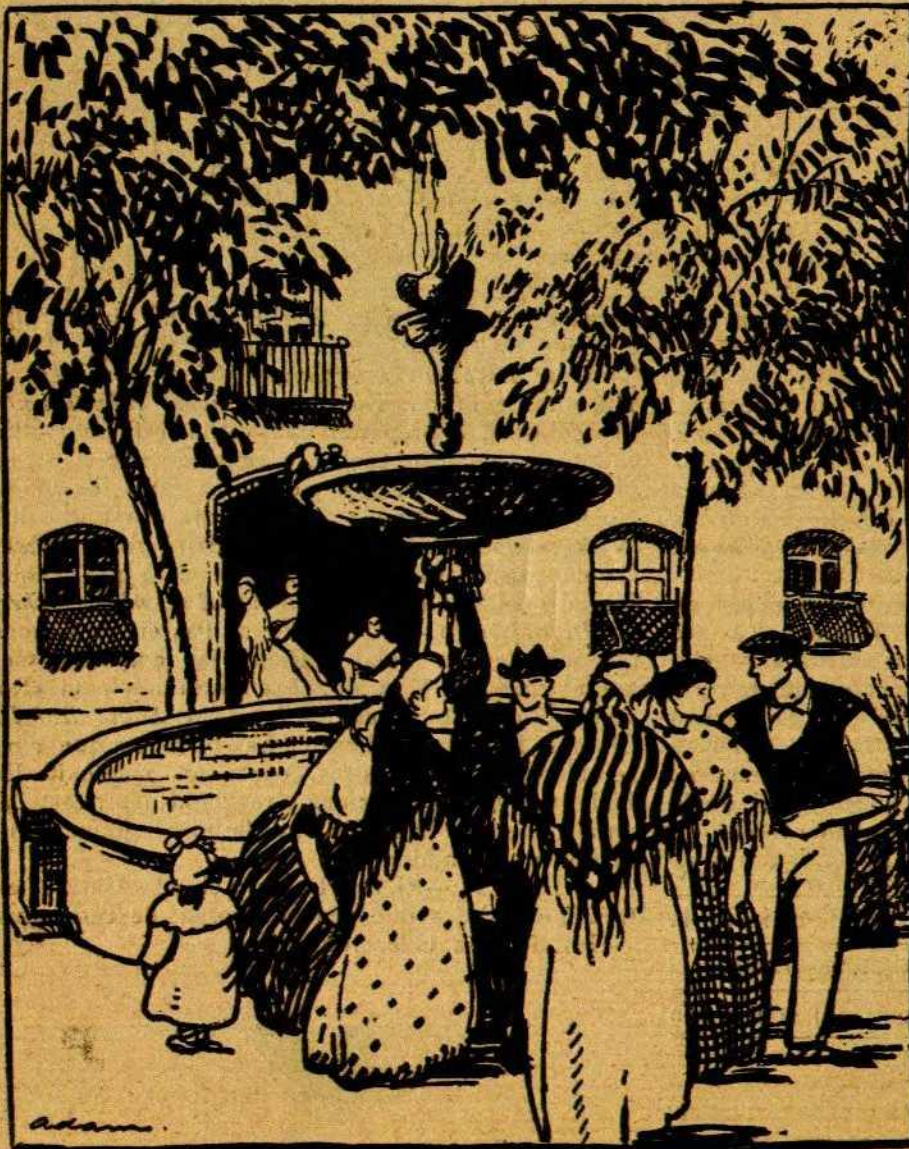
Un estol d'aspirants y admiradors, els esperen a les taules aont els regidors tenen costum de pendre alguna cosa, y quan els veuen arribar els que seuen a segona, s'aixecan y els hi deixen el lloc perquè hi seguïn, mentres ells agafen cadires y fan rotllo.

Sabut es que als cafès y restaurants, com als trens lleugers, no més hi han segones y terceres; les segones dels cafès son els bancs amb encoixinat d'hule o de vellut y les terceres son les sorolloses cadires.

Els regidors seuen a segona y destapen cada ampolla de xampany Codorniu que canta un credo; les propins van a dojo; els plats també y els vins no cal dirho. Lo únic que no porten son senyores. La festa's fa per homes sols. Molts dels concurrents a la casa, estranyantse d'aquella joiosa y alegre soletat, diuen:

—Es molt estrany que uns regidors tan *corridos*, no portin senyores de la vida.

—Home,—va respondre un parroquià—no veu que aquets se fan amb la Pubilla?

ELECCIONS RURALS

—Qui ha guanyat?

—Jo, que m'he vengut el vot per sis pessetes.

El camí de la gloria

ERA'ls nostres artistes el camí de Madrid es el camí de la gloria. Als catalans ens passa

tot lo contrari de lo que ocorreix en aquest món de mones. Tot lo que's trasplanta, els leons y els braus, el còlera y les palmeres, les cocotes franceses y els negres, perd. Els catalans hi guanyen. Marxa a Madrid en Borràs y al cap de quatre dies el declaren geni nacional. En Marquina cambia la Plassa de Catalunya per la Porta del Sol y en lloc de llegir les seves poesies als nois de *La Publi*, les canta al devant de reis y infants. En Cambó arriba al Congrés y desseguida el fan ministre, com si tothom se digués Junoy.

En Vallmitjana també se'n va cap a Madrid a recullir gloria. Allí en lloc d'anar a cà la Lloro, visitarà a la Matildona, y se farà amb gent més ben parlada que'n Marial, confiant en que al cap d'un any ja no hi haurà ni López Silva, ni ger-

FESTEIG

—Si't deixes fer un petó, què'm donaràs?
—Un pessic.

mans Quintero, ni ningú que hagi fet parlar a gitans, devant d'ell.

Però en Vallmitjana pera que tothom ne parli d'ell ha ideat un procediment més pràctic y més breu: clavar un cop de puny a l'Ignasi Iglesias y un altre an en Pous y Pagès. No un cop de puny aparatós y lleuger, nó, sino un cop de puny que'ls fassi un ull de vellut tant gros que tothom ho vegi. «Aleshores—diu en Vallmitjana—tothom se fixarà en les cares de l'Iglesias y den Pous. Ai, ai,—els hi preguntaran—quí'ls hi ha fet això? En Vallmitjana, respondran. En Vallmitjana ha fet un ull de vellut a l'Iglesias y un altre an en Pous y Pagès!—anirà dient tothom. Y tot Barcelona n'anirà plè, y tots, tots, parlaran de mí.»

Això, això es ser home pràctic y dramaturg d'empenta. Un parell de cops de puny y la gloria a Catalunya. Després se'n va a Madrid, estrena y un altre parell de cops de puny an en Benavente y als Quintero. Y la gloria a Espanya y América.

Mister Olano

UAN el jove y distingit sporman don Josep M.ª Sagnier va marxar a San Sebastian per pendre part en el concurs de tennis, un dia en que s'estava refrescant per celebrar les seves últimes victories en la terrassa d'un cafè, fou escomès per el célebre industrial català, encare que britanizat senyor Olano, compte de Figols.

Anem a traduir al català, la conversa que tingueren, que com es lògic tractantse dels senyors Olano y Sagnier fou sostinguda en la dolça llengua castellana.

—Hola Josep M.^a, tant de bò per aquí, d'ont surts?

—Mira noi, contesta (una mica irreverentment) en Sagnier, he vingut a pendre part en el concurs de tennis.

—Sí, ja ho havia llegit.

—Aont?

A qualsevol altre que no hagués estat l'Olano, se li hauria acudit dir que al *Brusi*, a *La Vanguardia*, al *Noticiero* o a qualsevol altre dels diaris llegits per nostra gent adinerada, però a n'ell nó, y contestà molt serio:

—En el «New York Herald».

DE LA VIDA ALEGRE

La Raquel Meller deixa rastre, no en el seu teatre sino en els del voltant, com qu'ella ho fa be y omple-na l'Arnau, els veïns han d'espavilar-se si no's volen quedar en quadre y en Torres, el del Gayarre, que d'espavilat ho es, per omplir el seu concert un dia ens porta a la Margot y un altre—avui—la Escribano.

La tal Escribano es una de les millors pells que s'han passejat pels teatres de nostra aventatjada ciutat, canta molt discretament, ja ha sigut obsequiada amb un dinar y quan hi haguem tingut l'interviu que'ns té promesa parlaré d'ella *in extenso*.

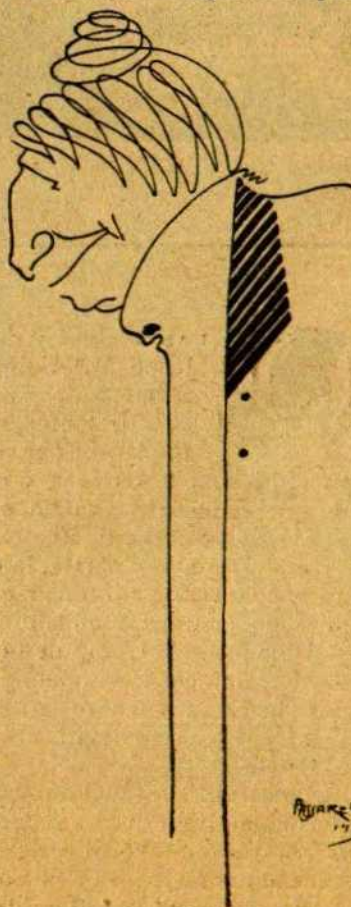
Per si no ho sabien la Meller aviat canviarà de repertori donantnos a conèixer un seguit de cansonetes franceses de les més clàssiques.

La gent alegre se prepara a enter-nir-se y a admirar-se sentint el:

Bonsoir Madame la Lune, Bonsoir.

Y contemplant a la Raquel, vestida de blanc amb botons rosa amb la cara enfarinada y les celles pintades al mitg del fron.

En Ripoll de l'Eden té unes pen-

sades que maten. Veuràn: acostumen a entaularse en el seu mai prou alabat establiment un seguit d'acreditats *corridos* capitanejats pel noi Andreu. Fan gasto de veres y no's cansen de destapar ampelles de Codorniu.

Tanta generositat mereixia una recompensa y en Ripoll mai dirien quin una se'n ha pensat per ferlos contents?

Després d'haver sopat ell, embolica els coberts de plata de casa seva y amb ells fa servir als aristocràtics *corridos*. El reste de la parroquia usa forquilles de peltre.

Y are que som a l'Eden, mai dirien que fan corre? Que'l Jaume té relacions amb la Elisab! Quin *edilio*, caballers!

Per celebrarho avansem l'imatge d'ella.

ARTUR.

Teatres y Concerts

Aviat llestos aquesta setmana d'això dels teatres; sino fos per tornar a cridar: visca la Xirgul casi no valdria la pena de posarshi.

Però donya Marguerida ha fet «Magda» y com sempre ha quedat no be sino millor. Els lectors que no coneixen tota la negror de l'ànima del crític, no's poden figurar el voluptuós desitg que té aquet de que la senyora Arnall n'esguerri alguna. Oh! aleshores, quina manera més crudel d'enfonsarli en les morenes carns les ungles de la crítica, les dents de la befa y el bisturi de la ironia...! Però per are rès, no'ns queda més remei que posarnos la mà al pit y recomenar a tothom que vagi al Principal a veure aquell tercer acte.

Don Enric Gimenez estigué aixís mateix a l'alsada de la seva mundial reputació y la Santolaria com sempre, per ella no passen els anys y si passen es per rejuvenirla. A mi me fa sempre l'efecte de que acaba de fer la primera comunió.

Don Ramon del Valle Inclán y Torresuegras va estrenar al Romea una col·lecció de madrigals, cançons y altre mena de poesies que va cantar l'actor-ocell senyor Calvo.

El públic se va quedar bastant fresc, fent excepció den Moraguetes, que s'no va pendre pel costat que crema y volia trencar les ulleres a un amic.

Al «Eldorado» van estrenar una comedia dels siamesos Quintero, anomenada *La vida... la vida...* are no m'en recordo si es la *vida que vuelve* o la *vida que vuela*; es igual també ens varem quedar bastant frescos. Això sí es entretinguda y com que la qüestió es passar el rato, saben? Molt bé, però molt els actors?

En Duval ha marxat de Novetats y en comtes d'ell hi ha entrat en Vergés.

L'home va tenir l'acert de debutar amb el «Pollo»

y nosaltres ens quedarem la mar de satisfets al veurel sortir y dir aquella sacramental paraula de *despe-llejame*.

S'ha acabat.

TAINÉ.

Il·lustració del retaule "La vida del camp"

Es, conforme s'anuncia al peu, el retaule de l'alegre vida camperola el d'aquesta setmana, original com veurà el comprador del cèlebre pintor mallorquinista senyor Adam.

Rès hi ha en ell, que recordi la trista existència del segador, sembrador o veremador guanyant-se la vida amb la suor del seu front, no; en l'optimista retaule del senyor Adam la vida es regalada; comensant per l'esquerra ens trovem amb una mate que gronxa tranquilament a un sapat rebrot, sapat com no'n corren y que judicariem únic sino fòs per el que's veu en segon terme pernejant en brassos del seu pare.

Venen després un seguit de parelles d'atlots y atlotes, unes petonejant-se, altres pesigant-se y altres finalment prometent-se amb la mirada tot lo que possible sia prometre una dòna a un home o vice-versa.

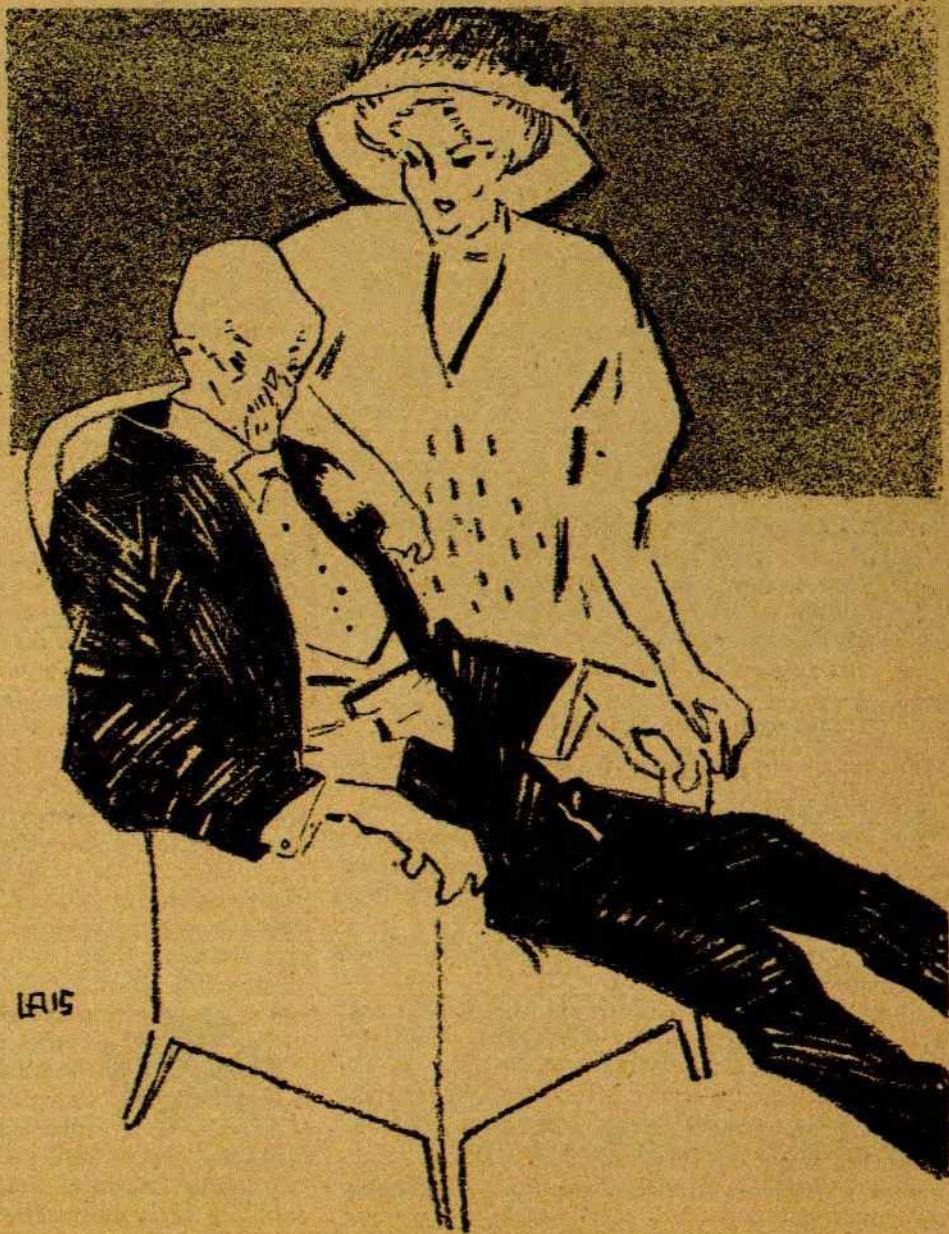
Presideixen el grupo, un bon jayo que ja gastat per l'amor y el matrimoni posa totes les seves facultats en procurar que l'arròs estigui al punt y una xamosa pageseta que porta a la mà una plata certament plena de picants pebrots, dolsos tomàquets o dolses figues.

Al fons se veu una barca, y una barca sempre es una barca, que diria el «Geni» den Pujulà y Vallès.

Expressament hem deixat per lo últim parlar de les senyores despul·lades que apareixen a la dreta. Ningú els, retregui

la seva poc correcta forma de presentarse, ningú les prengui per unes impúdiques Messalines de pagès; no senyors son les ninfes de Mallorca, les que viuen en els encantats palaus de les coves d'Artà, el Drac y el Pirata y que atretes per l'oloret de l'arròs compareixen lluint totes les seves gales, una pell sonrosada y una llarga cabellera rossa o bruna.

A més a més, el bon atlot no les veu y si les ve-gés tampoc ne faria càs perque si a un pagès doneuli cols y ja'l teniu content, considerin que farà un pagès si li donen amb arròs daurat y matisat amb el blanc-rosat de la llagosta y llagostins, la negror dels musclos, la blancor de la sípia y el roig de gorro-frigi del pe-brot escalivat.

AL FOYER DE L'EDEN

—T'ha deixat molt pansit el no haver sortit regidor; però estigues tranquil que jo, amb menos diners, t'animaré.

Secció d'espectacles

Circo Equestre barceloní

(Empresa PAPITU)

Gran Companyia Còmica — Republicana — Lliguera
— Aristocràtica — Musical — Acrobàtica

Dirigida per el Chevalier Badó Samà (Maire)

Dimars 14 de Novembre

PROGRAMA PER TANT TRIST ESPECTACLE

PRIMERA PART

- 1.º Simfonia per el desacreditat septimino, compost de set socis del grupo dels 14... contra Tebas... y no vuelves.
- 2.º Mis, Mir y Miró, perillosos treballs en la corda fluixa.
- 3.º L'equilibrista Junoy amb les seves *Pequeñas Tribunas*.
- 4.º Ignasiario Riberaño Rovireiro, amb els seus portuguesos ensinistrats.
- 5.º Entrada còmica per en Tonino Alomar, (eccèntric anglès) y l'August Joanet Forgasini.
- 6.º Debut del ilusionista Martí Julià. Grans experiments d'hipnotisme!...
- 7.º La Bella Lerroux, procedent del Gran Circ Nacional, amb els candidats triomfants en plena llibertat.

SEGONA PART

- 1.º Simfonia per l'orquestra, «La dreta barcelonina», amb un *solo*, completament *solo*, de Don Dalmaçio Iglesias.
- 2.º *La colla de la gana*. Exercicis de barra fixa y perpètua.
- 3.º *La troupe esperantista*. Cuadros plàstics dirigits pel gegant Pujulà Vallès.
- 4.º *Les Alellas*. Danses orientals y adivinació del pensamiento.
- 5.º M. Borràs de Palais, exèntic musical.
- 6.º *Les Lligueires*. Reis del tapís. Salten per tot arreu.
- 7.º Dansa serpentina per *La Ben Plantada*.

TERCERA PART

- 1.º L'electric Pic y Pont.
- 2.º M. Godò. Trapecí sensacional. S'adverteix al public que a fi de que no's fassi mal en les seves caigudes, sota del trapecí, s'extindrà la xarxa telefònica de *La Vanguardia*.
- 3.º El famós prestidigitador *Vinaixini*, amb la seva desaparició del Consistori.
- 4.º y últim. GRAN PANTOMIMA ACUATICA, en la que hi pren part el Chevalier Samà, tots els regidors, les germanes Galledas, els socis del Círcol de Sant Lluc, en Jaume del «Edèn», l'ànec revolucionari de les *Damas Rojas*, el Cos de Ball del Liceu, y el cor de *La Nueva del Porvenir de Sans*.

Nota.—Pròximament debut dels nous, desconeguts y divertits regidors.

Altre.—Els que no estiguin conformes amb aquet programa, que's fassin tornar els cuartos després de la funció, si'ls troven.

Més encare.—L'empresa ha organitzat pels dijous a la tarda, matinées pera els nens de les Joventuts Monàrquiques, Regionalistes y del P. U. F. R. N.

No vé d'un vot

un colegi electoral, s'hi va presentar cap allí al mitj día, un senyor sacerdot, que al anar a votar va saber que el seu nom de fonts estava equivocat en les llistes.

Els interventors de la Lliga, veient que era un reverent, y veient també que l'error de les llistes era perfectament subsanable, van proposar que'l capellà votés. No cal dir que'ls interventors lerrouxistes, cridant com uns desesperats, van protestar y's van conjurar per no deixar votar al pare capellà, que demanava el seu dret.

Devant de la lluita de lliguistes y lerrouxistes, en prò y en contra del Mossèn, l'interventor de l'esquerra, que venia a representar en aquells moments lo que s'en diu ni la teva ni la meva, se va aixecar y va fer una mena de discurs en el que'ns va explicar lo molt respectable que era un sacerdot, fent l'elogi de la seva missió de pau y dolcesa.

La Lliga al sentir aquestes mesurades paraules se va decantar en favor de l'esquerra però els lerrouxistes, com a feres selvatgines van augmentar el seu airat procedir.

El president y moderat esquerra amb totes les ganes de calmar la cosa, tot era demanar pau y tranquil·litat per fer triomfar la justícia, y després de repetir que'l senyor sacerdot se mereixia votar, va afegir: —Però, com que no vé d'un vot, que no voti.

Y el reverent s'en va anar sense votar, sabentse després que a causa de ser parent del candidat de l'esquerra, anava a votar la candidatura del *Poble Català*.

Filologia

O fa molt passejava Mossèn Pollastre amb varies nenes, pertanyents a les Filles de Maria, per l'hortet y jardins de la seva casa rectoral. Una de les aixerides nenes, trovà un

cargol.

—Miri, Mossèn, quin cargol més maco.

Les altres nenes, feren chor.

—Ai, sí, ai sí! Es un cargol bobé... Es un vi-nyals...

Mossèn Pollastre, l'agafà:

RETAULE DE LA VIDA AL CAMP (Explicació a la pàg. 851.)

—Que tant cargol, que tant cargol... No ho teniu de dir cargol, sino *caracol*. Es més fi y més just. Y sabeu perquè té de dirsen *caracol* y no pas cargol?

—Ai no, ai no,—digueren les nenes.— Explí-
quintshó.

—Els primers—comensà Mossen Pollastre—tingueren de donar nom a totes les coses y amb tal fi, nomenaren una comissió, com es encare costum. Una tarde la comissió se trobava en un hortet com aquest, complint la seva missió, quan vegé l'animaló amb closca, que vosaltres teniu al davant. Al principi tothom deia un nom per posarli y no s'entenia, quan el que havia fet la troballa, digué: «Tota vegada que l'animallet s'ha trobat davant d'una col, proposo que se'n digui *caracol*. Aquí teniu explicat perquè se'n té de dir *caracol* y no cargol.

—Y tal... y tal—respongueren les nenes. Però, Mossèn Pollastre, somrient:

—Però, are pregunto jo, si seguint aquest sistema de donar noms, haguessin trobat a l'animallet de cara a un all?...

Les nenes reint, reint, tapantse amb els mocadrets la boca.

Un infant qui s'anuncia

La Minerva, aquella simpàtica ballarina de qui's parlava fa pocs dies en aquestes pàgines, ha pagat els plats trencats y el fiarse massa de la gent valenta y amb autoritat.

La gent al vèureli moure el ventre s'ha fixat en que aquet se li anava posant cada dia més y més llis, y que tenia una certa dificultat en ferlo moure quan actuava d'odalisca.

Serà noi o noia?

De totes maneres, Bravol

L'HUMOR EXTRANGER

Els aviadors se queixen de no tenir distraccions durant els seus passeigs aèris. L'Aéro Club ha lliensat a l'espai nombrosos globos de paper simulant peatons y animals domèstics, l'aixafament dels quals constituirà pels reis de l'aire una distracció agradable

(Del *Le Pèle Mêle*, París.)

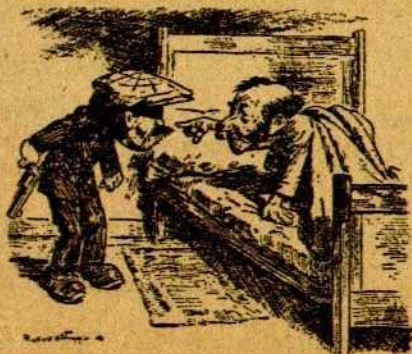
—Tinc ganes de tenir un curs d'aigua en la meua propietat.
—Sou pescador?
—Nò, però la meua filla fa acuareles.

(Del *Pèle Mêle*, París.)

El senyor perruquer Ovalo, antic professor de geometria ha conservat les seves costums antigues.

(Del *Pèle Mêle*, París.)

—Si no vos en aneu immediatament crido a la meua dona.

(Del *Life*.)

—Els homes son lo contrari dels galls, quan més vells més tendres.

(Del *Jean qui rit*, París.)

Passeig de Gracia, 18 **BASTIDA** Carrer de la Canuda, 7

REGALO UN AUTOMOVIL ALS MEUS CLIENTS

Berlina de luxe, ultim modelo de les millors marques. — En abdós cases s'entregarà un bitllet per cada 5 PESSETES de gasto en els que dona els detalls del sorteig amb la loteria de Madrid.

CAMISERIA - CORBATERIA - GENEROS DE PUNT

ÚNICA CASA QUE AMB PREUS INCOMPARABLES SERVEIX ELS ARTICLES DE GRAN CHIC DE PARIS Y LONDRES

ESPECIALITATS DE LA CASA:

100.000 parells guants inglesos a . . .	1'95 Ptes.	Pantalons cheviot girats de baix . . .	11'95 Ptas.
100.000 Bufandes llana gran chic. . .	1'65	Trajes punt inglés a	5'50
100.000 corbates pales grans tot seda	1'65	Impermeables inglesos a	35'00
Ermilles panyet llis gran fantasia . . .	4'95	Gorres ingleses	5'00

Hores de despaig de 9 del mati a 7 1/2 del vespre.

CLÍNICA

DEDICADA ESPECIALMENT A LES

MALALTIES DE LES CRIATURES

CURACIO DEL CATARRO (COQUELUXE)

PER UN PROCEDIMENT ESPECIAL

Tractaments clínics || Consulta econòmica
aconcellats per la ciencia moderna || pera els treballadors

CURACIO RADICAL DEL DOLOR REUMÀTIC

CONSULTA DIÀRIA DE 10 A 12
CONSULTA GRATUITA DE 4 A 5
(DIMARS Y DISSABTES)

VIES URINÀRIES Y CIRURGIA

INJECCIONS DE "GOG" (SALVARSAN)

P'EL NOU PROCEDIMENT INDOLOR

Curació de la blenorragia || Aparells pera veure l'interior
garantida per l'anàlisis microscòpic || de la buleta y l'uretra

HABITACIONS Y ASSISTENCIA PER ALS OPERATS

CONSULTA DE 12 A 1 Y DE 7 A 9
DIES FESTIUS DE 10 A 11

S^T PAU 30 P^{RL}

DEVANT DELA CONFITERIA FERRER Y GILI

TIP. CENTELLAS, Gracia

Màquines pera cusir: S'arreglen de tots els sistemes. Especialitat en les d'Escuder. S'en compren d'usades y s'en proporcionen pera vendren. Hi ha per vendre 1 de guants Singer, 1 Cornell, 1 cilíndrica, varies de fer mitges de tots els números. Se compren màquines de calats, seda y cotó.

J. VIVES, Carrer Baix de Sant Pere, núm. 16

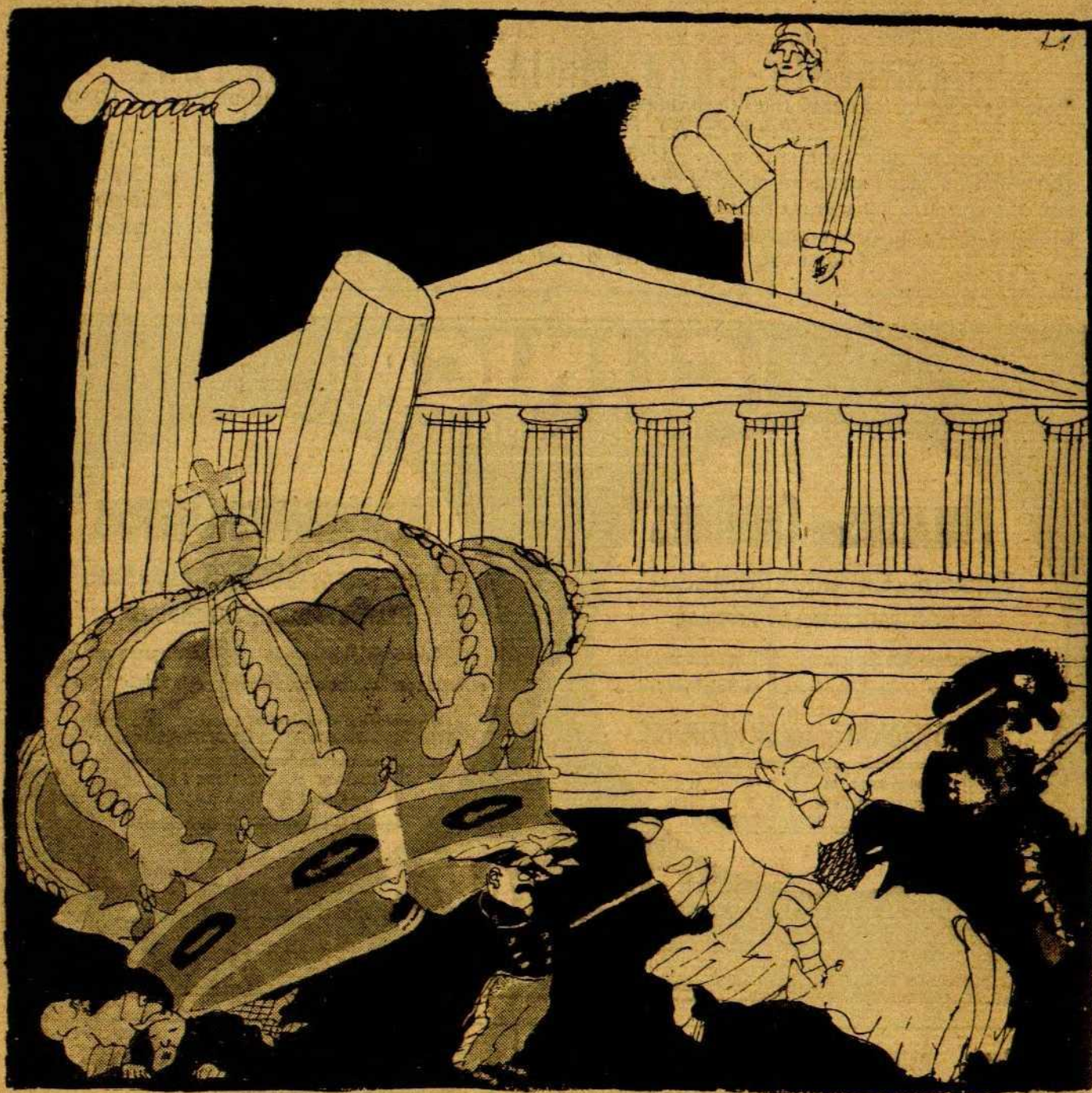
TALLER DE CONSTRUCCIÓ Y REPARACIÓ
DE MÁQUINES Y AUTOMÓVILS
Especialitat en Maquinaria para los Artes Gráficas
FRANCISCO MARINÉ
Córcega, 356. - GRACIA

Dr. Castellarnau

VIES URINÀRIES : MALALTIES SECRETES

APLICACIÓ DEL 606

Consulta de 11 a 1 y de 5 a 8. — Rambla del Centre, 11, pral.

LA LLIBERTAT AN EL SEU CABALLER

—Enllesteix no! que no s'aixequin els altres.